

ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ I EL PODER POLÍTIC

El diari que he escollit és l'*Avui*. Tot i que ha canviat una mica la seva línia, Convergència i Unió (CiU) és el partit que està més a prop d'aquest diari. El partit contraposat és Esquerra Republicana de Catalunya (ERC).

Les edicions analitzades són les del dia 22, 25, 26 i 31 de març i la de l'1 d'abril. En cada edició apareixen articles dels dos partits polítics a la secció de política. Només en el diari del 26 de març i el de l'1 d'abril se'n parla a alguna de les pàgines d'opinió. Pel que fa a la pàgina, els diferents articles que parlen de CiU i/o ERC apareixen tan a la dreta com a l'esquerra. Normalment els articles que parlen de Convergència i Unió són articles amb més caràcters que els que parlen d'Esquerra. Però hi ha una excepció. Un dels articles més llargs és un que parla d'ERC, però és un article més aviat opinatiu redactat pel militant d'aquest partit, Joan Carretero – curiosament el principal crític amb la direcció del partit–.

En conjunt es veu una proximitat en la línia del diari molt més propera a Convergència i Unió que no pas a Esquerra Republicana. Les notícies que parlen del partit republicà solen ser bastant més dures amb les seves actituds. Per exemple, en l'edició del dia 26 parla de l'oferta que ERC va fer a CiU sobre l'autodeterminació. El titular és brusc: "ERC desafia a Mas". Per contra, quan parla de la coalició suavitzava les paraules que emprava. És a dir, el mostra com si el seu paper, les seves decisions fossin les correctes: "CiU estudia forçar una comissió que investigui el conseller".

Per tant, s'observa que el diari *Avui* no és del tot independent. És a dir, prioritza les informacions que parlen de Convergència i Unió, i les tracta des d'un punt de vista constructiu i sense donar relleu als possibles enfrontaments interns. Per contra de les informacions que parlen d'Esquerra destaquen les desavinences entre la direcció i els sectors crítics del partit o les turbulències que les seves accions causen al si del tripartit. Actualment aquest partit se'l coneix com el germà petit de Convergència, però el germà petit ha crescut, i per tant es menja part del terreny del germà gran. Dit d'una altra manera, quan ERC era un partit amb poca representació parlamentària, en diaris com l'*Avui* –catalanista moderat i ideològicament de centre– se'l podia veure amb certa simpatia, però ara que té un pes important en el Govern de la Generalitat, se'l veu més com a enemic. El diari continua amb una orientació més propera a uns que als altres. Per tant, aquesta "independència" política no és certa.

Si parlem de llibertat i autocensura, cal destacar que l'*Avui* és un diari amb una línia editorial més propera a un partit polític que als altres, i en l'actualitat bastant allunyada del Govern –fet que ha manifestat en editorials o en els articles d'opinió dels "pesos pesants" del diari–. La prioritització per unes o altres informacions estan relacionades amb la seva orientació. No es practica una censura, però tampoc hi ha una total llibertat. En les pàgines d'aquest diari no es troben crítiques dures i infundades. D'altra banda, el públic lector d'aquest mitjà de comunicació ha escollit aquest periòdic per les informacions que es transmeten, igual que el lector de l'*ABC* o *El Mundo*.

En aquest cas, el diari *Avui* ha optat per una opció política concreta, com ja s'ha dit, per Convergència i Unió. Els seus articles donen rellevància a les accions, propostes, comentaris... d'aquesta formació; en contraposició a les altres entitats polítiques. En certa manera, manca un cert equilibri entre les diferents opcions polítiques catalanes. Si es fa un repàs ràpid, es pot veure que la formació que més articles se li dediquen és Convergència i Unió, seguida d'Esquerra i el

Partit Socialista de Catalunya (segons el moment polític que es visqui). Però el to respecte als articles de CiU és sempre positiu a diferència dels altres partits. Per tant, la balança es decanta clarament cap a una banda.

Vist aquests punts sobre la independència, la llibertat i la censura, es podria considerar en el cas que només existís aquest diari que no es garanteix la igualtat i en conseqüència el sistema democràtic. És a dir, la prioritització de certes informacions de certs partits polítics, el tractament que reben un altres (sempre se'n destaquen aspectes negatius o poc positius; qualitats que poden desagradar a la societat). Però el sistema democràtic sí que queda garantit amb la diversitat d'opcions que es poden trobar en els altres mitjans de comunicació. En conjunt, s'arriba a garantir un sistema democràtic.

Com a conclusió, cal destacar que, tot i que, el diari *Avui* té una opció política clara i que no té independència política, ja que està vinculat a una coalició política, CiU. Tot i aquest aspecte, no practica cap mètode de censura, amb major o menor mesura es tracten les informacions que fan referència a la resta d'opcions polítiques representatives, sense arribar a la crítica dura infundada. Però alhora, al costat dels altres mitjans de comunicació de l'Estat ajuda a complir l'equilibri entre les diferents forces i opcions polítiques i, també, en el sistema democràtic.